

Hồi Thứ Ba

DƯỚI CHÂN BẮC Đẩu PHONG
THỦY HÀNH VÂN TRUYỀN TUYỆT KỲ

Kim Tiểu Sơn sẵn bắt nuôi dưỡng Thủy Hành Vân. Cuộc sống an nhiên tự toại lặng lẽ trôi qua. Tâm tình hai người vui vẻ, ngay cả căn bệnh lao của Thủy Hành Vân cũng đã thuyên giảm đi nhiều. Lão đã có thể đem hết sức truyền tuyệt kỹ Diêm Vương Thoa cho Kim Tiểu Sơn.

Đừng thấy chỉ có dăm ba chiêu mà coi đó là đơn giản. Bất kì chiêu nào đều khiến Kim Tiểu Sơn phải luyện ròng rã mấy tháng trời.

Nhưng nghiêm túc mà nói Thủy Hành Vân chỉ dạy Kim Tiểu Sơn ba chiêu:

- Dã Long Trảo
- Thiên Ngoại Tinh
- Diêm Vương Thoa

Ngân thoa dài ba tấc, nặng bốn phân rưỡi đó khi sử dụng nhất định phải có những chiêu thức phải tuân theo trong cước bộ của người giữ thoa. Một mai thoa và người kết làm nhất thể uy lực của nó tuyệt không thua đao kiếm hay binh khí chính thống nào.

Ngày tháng trôi qua thoáng chốc đã ba năm. Ba năm đối với Thủy Hành Vân mà nói là khoảng thời gian vui vẻ vô cùng. Vì trước kia lão nghe đại phu nói căn bệnh của mình đã nhập vào xương cốt. Tuyệt đối không qua một mùa đông. Bây giờ đã qua ba mùa đông rồi mà lão sống càng vui vẻ, càng sống càng cảm thấy có ý nghĩa. Thậm chí tha thiết sống mà không nghĩ đến cái chết nữa.

Hiện giờ tình cảm giữa hai người Thủy Hành Vân và Kim Tiểu Sơn ngày càng khấn khít. Họ vốn có ý đồ, mục đích riêng. Ngày nay ý đồ và mục đích của người kia hoàn toàn biến thành của chính mình. Họ quan tâm lo lắng cho nhau. Tỉ như Kim Tiểu Sơn sẵn sẵn đến chiều tối mới về Thủy Hành Vân trách móc nói:

– Bây giờ tiểu tử mi đã có bản lĩnh, mang theo Diêm Vương Thoa vào trong núi so với trước kia khá hơn nhiều, làm gì tới trời tối mới về khiến đại thúc lo lắng phập phồng.

Còn Kim Tiểu Sơn khoan khoái mỉm cười đưa mấy con thú săn được nói:

– Chờ tiểu diệt kiếm ngân lượng đủ rồi, trước tiên đưa lão nhân gia vào trong trấn mời danh y, thỉnh cao nhân trị hết bệnh lao cho đại thúc.

Kì thực việc Thủy Hành Vân lo lắng cho Kim Tiểu Sơn tuyệt không phải sợ trong núi có dã thú gì mà đó là loại hung ma ác độc hơn loại dã thú gấp trăm ngàn lần. Đó chính là con người vì trong tay Kim Tiểu Sơn cầm Diêm Vương Thoa kinh

chấn võ lâm. Diêm Vương Thoa đã mất tích trong võ lâm chín năm rồi, nếu đột nhiên tái xuất hiện giang hồ những ngày an nhàn của thúc diệt hai người e rằng đến đây là kết thúc.

Mỗi lần nghĩ đến đây bất giác Thủy Hành Vân biểu lộ lòng quan tâm, yêu thương chân thật. Thế nên giữa hai người họ càng giống như cha con.

Còn đối với Kim Tiểu Sơn mà nói, chàng không nghĩ đến việc thành danh cho thiên hạ biết tiếng. Trong lòng chàng chỉ cần có thể ra tay giết được Tọa Sơn Hồ Trương Diệu báo thù nhà coi như chàng không hoài công ba năm khổ luyện. Còn sau khi báo thù lập tức tìm một nơi yên tĩnh phụng dưỡng Thủy đại thúc đến mãn phần.

Từ việc săn bắn Kim Tiểu Sơn có thể nhìn biết thành tựu Diêm Vương Thoa của chàng. Vì không ngoài hai ba tháng chàng lại vác về một con báo rừng. Trong hoang sơn này săn được báo không phải chuyện đơn giản. Từ việc săn báo Kim Tiểu Sơn càng biểu lộ cước bộ mà chàng đã khổ luyện, giống như địch nhân lao người về phía mình, mình phải hiểu ngầm trong lòng tích tắc lướt qua. Mỗi lần nhanh hoặc chậm một bước, cơ hồ đều có ý thức đối phó đối phương. Thế là trong thân pháp tinh xảo thần kì đó Diêm Vương Thoa của chàng càng biểu hiện uy lực cực kì.

o O o

Hoa mai vàng đang rơi rụng. Lại một mùa xuân ấm áp, trăm hoa đua nở đến rồi. Trong gian nhà tranh ở Bắc Đẩu Phong không cần đốt than đỏ rực để sưởi ấm nữa.

Kim Tiểu Sơn thu nhập một gánh da thú. Đây là thành quả cả mùa đông của chàng. Có da báo, da chó sói, da hồ li, da thỏ rừng. Sắp bước đi chàng nói với Thủy đại thúc:

– Một gánh da này ước cũng đổi được vài mươi lượng bạc. đại thúc cần gì cứ dẫn dò tiểu tử.

Thủy Hành Vân cười ha hả nói:

– Người đừng quên đem vài thang thuốc về cho ta. Tổ bà nó! Lão lang băm đó y thuật của lão quả cao siêu.

Kim Tiểu Sơn vội vã gật đầu nói:

– Tiểu tử không quên đâu! Thủy đại thúc vào phòng ngồi nghỉ đi!

Chàng đi dần dần về nơi xa. Nơi xa đó chính là Trùng Dương trấn. Trong một điểm không có bảng hiệu ở trong trấn đang có bốn năm hán tử đang dùng cơm. Phổ kị nhìn thấy khách quen đi vào cửa điểm của mình bèn bước lên nghênh tiếp cười:

– Hảo bằng hữu, gánh da thú này ít lắm cũng đáng giá một trăm hai mươi tám

lạng bạc.

Kim Tiểu Sơn đặt gánh xuống cười nói:

– Tích lũy cả mùa đông này đó. Tiểu nhị cho ta một bát mì.

Lúc này chưởng quầy tay cầm tẩu thuốc mỉm cười nói:

– Bằng hữu, đây là gánh da tốt đó.

Kim Tiểu Sơn nói:

Da cáo làm áo lót, da báo làm áo bào. Mùa đông dù lạnh đến nứt da cũng không sợ. Chưởng quầy sao không chọn một bộ?

Chưởng quầy cười ha hả nói:

– Bộ xương già này quen mặc áo bào bông cũ rồi.

Kim Tiểu Sơn lúc này tiếp lấy tô mì rồi nói với tiểu nhị:

– Tiểu nhị, ta nghe nói mỡ báo ngâm là thuốc dẫn hỏa hạ. Nếu thành cao được còn trị được bệnh phong thấp. Ta có nấu được một số, phiền mi nghe ngóng xem có ai cần ta sẽ đến bán.

Tiểu nhị nói:

– Có thể chế thuốc đương nhiên là tiệm thuốc cần. Tiệm thuốc ở Trùng Dương trấn bên phải không xa có bốn năm nhà. Tiểu nhân sẽ đi hỏi cho khách quan.

Kim Tiểu Sơn vội gật đầu nói:

– Đa tạ!

Kim Tiểu Sơn còn đang gấp mì ăn. Tiểu nhị đã mời một lão đại phu đến. Lão mỉm cười nói với Kim Tiểu Sơn:

– Lão phu đến rồi, nghe nói khách quan có da thú lại có mỡ báo cho nên lão muốn đích thân xem.

Kim Tiểu Sơn vội vã đứng dậy nghinh đón, chàng ôn tồn nói:

– Vốn là tại hạ bán được ngân lượng cũng phải tìm đến đại phu, vì đại thúc của tại hạ còn muốn dùng vài thang thuốc nữa.

Lão đại phu tóc hoa râm, chòm râu đã rung rinh, cười ha hả nói:

Ất là ất, giáp là giáp, hai việc khác nhau. Bây giờ lão đến đây để xem qua hàng hóa của mi. Ta nghe nói mi có da báo còn có mỡ báo nấu thành cao. Mau đem ra cho lão xem.

– Đại phu, lão xem mỡ báo đây.

Đại phu dùng ngón trỏ tay phải quẹt lấy một chút rồi đặt vào lòng bàn tay trái. Chậm rãi lão úp lòng bàn tay phải xuống bàn tay trái, rồi chăm chú nhìn vào lưng bàn tay phải.

Ngay cả chưởng quầy cũng giật mình vì trên lưng bàn tay phải của đại phu có một lớp mỡ thần kì. Đương nhiên đó là mỡ báo.

Lão đại phu gật gật đầu nói:

– Không sai, chính là mỡ báo!

Kim Tiểu Sơn mỉm cười nói:

– Đương nhiên là mỡ báo rồi. Ta đích thân cắt trên mình con báo xuống để nấu làm sao sai được!

Lão lang lại sờ vào mấy miếng da báo nói:

– Lão nhân gia không muốn chiếm phần lợi. Bây giờ ta hốt cho mi mười thang thuốc, ngoài ra còn đưa thêm cho mi năm mươi lạng bạc là giá của da báo mỡ báo. Mi bán hay không?

Kim Tiểu Sơn vừa nghe vui mừng khôn xiết nói:

– Da báo mỡ báo bây giờ là của lão. Chờ tới lúc ta trở về sẽ đến tiệm lão lấy ngân lượng và thuốc.

Lão đại phu không nói nhiều, một tay nhắc hủ mỡ báo nặng bảy tám cân, tay kia kẹp lấy da báo, mặt mày đắc ý bước ra khỏi cửa tiệm.

Kim Tiểu Sơn ăn mì xong rồi gánh da đi dọc theo đường Trùng Dương trấn. Thoáng chốc gánh da thú đã bán sạch. Lúc này chàng hớn hỏ đến tiệm thuốc lấy năm mươi lạng bạc và mười gói thuốc, vui vẻ đi về hướng Bắc Đẩu Phong. Kim Tiểu Sơn vừa đi vừa ngâm nga khúc nhạc Tây Sơn. Men theo sơn đạo Kim Tiểu Sơn hát:

*“Mừng một đến mười lăm
Trăng mười lăm sáng tròn
Gió xuân...”*

Kim Tiểu Sơn giật nảy mình dừng lại vì phía trước đột nhiên xuất hiện năm tráng hán, trong tay năm người lăm lăm năm cây đại đao sáng ngời ánh thép, đang ngửa cổ cười sặc sụa. Nắng chiều soi rõ từng khuôn mặt mỗi người, khiến Kim Tiểu Sơn quát:

– Các người... Không phải là khách ăn cơm trong tửu điểm ở Trùng Dương trấn sao? Các người...

Một đại hán to mập đứng giữa, người này mặt tròn như cái mâm, mập như trứng gà. Có thể nói trứng gà tròn bao nhiêu hán tròn bấy nhiêu. Ngay cả mắt miệng mũi cũng tròn, mặt mày nhẵn nhụi không chút râu. Hán oàm oàm nói:

– Tiểu tử, mi nhìn không sai, bọn lão gia từ Trùng Dương trấn đến. Mi có biết bọn ta làm nghề gì không?

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên hỏi:

– Các vị làm nghề gì ta làm sao biết được?

Gã mập chỉ Kim Tiểu Sơn rồi cười hăng hắc như khóc nói:

– Tiểu tử mi không biết được nhưng mi có chút quan hệ, lẽ nào tiểu tử mi không biết?

Kim Tiểu Sơn hoang mang hỏi:

– Quan hệ gì?

Một tráng hán khác nhếch đôi môi dày nói:

– Quan lão mập, không cần nói nhiều lời như vậy, làm xong rồi đi mau.

Kim Tiểu Sơn còn chưa hiểu hán nói gì thì nhìn thấy Quan lão mập đột nhiên nói:

– Tiểu tử, mi muốn mạng sống hay muốn ngân lượng?

Kim Tiểu Sơn ngẩn người hỏi:

– Cái gì gọi là muốn mạng sống? Muốn mạng của ai? Muốn ngân lượng ra sao?

Quan lão mập cười hăng hắc làm rung động từng tảng thịt trên mặt nói:

– Trứng thối kia, mi nếu không phải giả dạng hồ đồ thì nhất định là một thằng đại ngốc.

Tráng hán mặt dày đứng cạnh cười lạnh nói:

– Muốn phân biệt hãy xem lão tử cho hán hiện nguyên hình.

Cây đại đao trong tay vù một tiếng nhắm thẳng vào vai trái Kim Tiểu Sơn. Tình cảnh có thể nói là một đao xong chuyện.

Gánh không trên vai còn chưa để xuống, Kim Tiểu Sơn thoáng lắc lư theo bản năng chàng thi triển bộ pháp mà Thủy Hành Vân đã dạy, nhẹ lướt qua dưới đại đao của đối phương chém. Xuống. “Vù” một tiếng, đòn gánh trên vai cơ hồ quét vào đầu tráng hán.

Tráng hán môi dày chém hụt vào khoảng không phải vội hụp xuống tránh đòn gánh của Kim Tiểu Sơn, bất giác ngẩn người cười lạnh nói:

– Lão bà nó! Lão tử xem mi tránh né nơi đâu?

Một tia sáng lóe lên như ánh chớp nhắm vào ngực Kim Tiểu Sơn. Kim Tiểu Sơn không chờ đường đao đến nơi thân hình ung dung tự nhiên nghiêng nhẹ sang bên. Lưỡi đao sắc bén lướt ngang bên người.

Tráng hán môi dày gầm lên một tiếng bật người lên nói:

– Hảo tiểu tử! Thì ra mi có luyện võ.

Kim Tiểu Sơn thấy thế tiến của đối phương hung hãn vội hai tay nắm chặt đòn gánh, ngăn trước đỡ sau một mạch hóa giải mười tám đao thức của đối phương.

Tên mập nãy giờ đứng xem vung tay lên nói:

– Bao vây! Giết!

Thế là năm cây đại đao đồng loạt vây kín Kim Tiểu Sơn vào giữa. Trong bóng múa tay chập choạng của đòn gánh Kim Tiểu Sơn xoay chuyển thân mình như phi thoa, không ngừng lướt qua dưới năm cây đại đao. Thì ra bộ pháp Thủy Hành Vân đã truyền thụ khi gặp địch nhân đông người thân pháp di động nhảy múa giống như phi thoa.

Lúc này Kim Tiểu Sơn đang ở giữa năm ngọn đại đao chém cuồng loạn. Đòn gánh cơ hồ bị chém gãy hết. Trong lúc gấp rút chợt thấy thân hình chàng lắc lư hai tay ném chiếc đòn gánh ra, thoái lui chạy dài, miệng không ngừng kêu lên:

– Ta không biết tại sao bọn mi nhất quyết muốn ta chết?

Tiếng nói chàng chưa dứt người đã phóng xa mười trượng. Tên mập bèn la lớn:

– Đuổi theo!

Thế là năm tráng hán đuổi sát sau lưng Kim Tiểu Sơn. Nếu vì không lo cho mấy thang thuốc của đại thúc với cước bộ của chàng dù cho tuần mã cũng không đuổi kịp. Đến Bắc Đầu Sơn Kim Tiểu Sơn ngoảnh đầu lại nhìn thì thấy năm tên tráng hán xa xa đuổi theo rất gấp. Bất giác chàng kêu toáng lên:

– Đại thúc, đại thúc!

Kim Tiểu Sơn vừa xông đến trước nhà tranh Thủy Hành Vân đã chống gậy bước ra hỏi:

– Thế nào, tiểu tử làm gì như ma đuổi vậy?

Kim Tiểu Sơn chỉ tay ra sau hỏn hển nói:

– Năm người muốn giết tiểu diệt, bọn họ muốn lấy ngân lượng trên mình tiểu diệt.

Thủy Hành Vân ngẩng đầu nhìn ra xa:

– Không sai! Có đám tráng hán từ trên đó chạy đến. Hừ! Giết người, cướp của!

Kim Tiểu Sơn giật mình hỏi:

– Đại thúc nói bọn chúng là thổ phỉ?

Thủy Hành Vân gật đầu nói:

– Đồ ngốc! Đã muốn lấy vàng còn đòi lấy mạng đương nhiên là thổ phỉ cường đạo rồi.

Kim Tiểu Sơn lại hỏi:

– Ở Trùng Dương trấn tiểu diệt còn thấy bọn chúng ăn cơm trong tửu điểm. Tại sao là cường đạo được?

Thủy Hành Vân mỉm cười đáp:

– Lời thường có nói “cường đạo đi bên đường không có lợi, không gây tội. Khi ăn cơm là người tốt, chỗ không người là thổ phỉ”. Chỉ vậy mà thôi.

Kim Tiểu Sơn kinh hồn hãi:

– Cường đạo đuổi đến phải làm sao bây giờ?

Thủy Hành Vân nói:

– Tiểu tử, có nhớ hai câu ta từng nói với mi không?

Kim Tiểu Sơn gấp rút hỏi:

– Bọn họ sắp đến rồi, đại thúc đã nói hai câu gì?

Thủy Hành Vân mặt lộ vẻ nghiêm túc nói:

– Thoa phi thoa khước tự thoa. Phi thoa thương lâm đao kiếm vong.

Kim Tiểu Sơn chỉ năm tên tráng hán đã đuổi đến hỏi:

– Đại thúc, tiểu diệt phải dùng Diêm Vương Thoa?

Thủy Hành Vân tiếp lấy mấy thang thuốc rồi cầm luôn bao ngân lượng của Kim Tiểu Sơn cười cười nói với năm tên tráng hán đã đến nơi:

– Các vị, lão chỉ là lão già ốm như que củi. Các vị cứ tận sức dùng binh khí trong tay tiếp đón tiểu tử này. Xong rồi các vị lấy bạc mà đi.

Lão lại cười ha hả một trận, chậm rãi bước lên đứng ngay ngạch cửa nhà tranh.

Tên mập hỏn hển lớn tiếng mắng:

– Cẩu tặc! Mi chạy giỏi lắm, khiến các lão tử mi chạy theo một trận. Bây giờ xem mi còn chạy được nữa không?

Quả thật cả năm tên không quan tâm gì đến Thủy Hành Vân lại cấp tốc vây Kim Tiểu Sơn vào giữa. Kim Tiểu Sơn chậm rãi đưa tay ra sau rút ra bao vải nhung màu lục cũ kĩ. Năm tên đều không biết Kim Tiểu Sơn đang giở trò gì đều mở to mắt nhìn xem.

Thái độ rất cẩn thận Kim Tiểu Sơn bóc bao vải ra. Bỗng một luồng sáng lấp lánh xuất hiện trong lòng tay Kim Tiểu Sơn. Tên mập ngạc nhiên chỉ vào bàn tay Kim Tiểu Sơn hỏi:

– Mẹ nó! Đây là đồ gì?

Một tên khác trong bọn lại hỏi:

– Tiểu tử, có phải nó làm bằng bạc không?

Đại hán môi dày “Hừ” một tiếng nói:

– Mi giao nó cho ta!

Vừa nói cường đạo loang loáng đã xông vào người Kim Tiểu Sơn mãnh liệt chém xuống đầu chàng. Xem tình hình hán muốn chỉ một đao chém rơi đầu Kim

Tiểu Sơn.

Kim Tiểu Sơn tay cầm cái vòng tay của Diêm Vương Thoa bước ngang một bước, tay phải vút ra vừa nghe “keng” một tiếng đại đao của tráng hán môi dày dạt ra một phía, còn hấn té lăn xuống đất mấy vòng, trúng vào chân đồng bọn mới được điu đứng dậy.

Tráng hán môi dày vừa đứng dậy đã ưỡn người nói với tên mập họ Quan:

– Tổ bà nó! Tà môn ngoại đạo.

Tên mập họ Quan vội phát tay nói:

– Giết nó cho ta!

Tiếng “giết” vừa thốt ra khỏi miệng hấn cử đao xả chém liên, ánh sáng lạnh tua tủa chớp giật chung quanh Kim Tiểu Sơn. Bên ngoài nhìn vào giống như năm con sói đói muốn xé xác một con dê. Tiếng đao vun vút xen lẫn tiếng mắng không ngừng. Diêm Vương Thoa chưa rời khỏi tay, ngăn đông đờ tây, quét dọc đưa ngang. Thân hình bộ pháp của chàng đều thuận theo tự nhiên, tránh né vào chỗ an toàn. Năm đại đao kích vào khoảng không.

Thủy Hành Vân đứng trên ngạch cửa gật gật đầu nói:

– Công lực thì có. Cái khiếm khuyết chỉ là một chữ “ác”. Đây không thể một sáng một chiều luyện thành. Càng không phải bản năng mới sinh ra. Hừ! Phải luyện tập!

Vốn không thù không oán Kim Tiểu Sơn không thể hạ thủ. Không chỉ vì đối phương muốn cướp ngân lượng của chàng mà lấy mạng chúng. Kim Tiểu Sơn sau khi nghe Thủy đại thúc nói trong lòng lo sợ. Lập tức lớn tiếng gọi:

– Đại thúc, đại thúc, tiểu tử phải làm sao?

Thủy Hành Vân vuốt râu nhìn Kim Tiểu Sơn tung hoành trong đám đao lấp lánh nói:

– Máu và nước mắt rèn luyện ra kinh nghiệm, mà tích lũy của kinh nghiệm mới là pháp môn duy nhất đạt được thành quả của thắng lợi. Trước mắt là một cơ hội hiếm có. Tiểu tử, là rồng hay rắn đều do mi.

Vừa chống đỡ trong trùng trùng bóng đao Kim Tiểu Sơn vừa kêu lớn:

– Năm vị, tại hạ thực không nỡ muốn thấy máu tanh.

Tên mập vừa vung đao chém cuồng loạn vừa cười ha hả nói:

– Trái lại bọn lão gia nhất định muốn thấy máu tuông trên mình mi! Đồ trứng thối! Mau nộp mạng!

Tráng hán môi dày cơ hồ đã bùng ngọn lửa sát khí hậm hực mắng:

– Tổ bà mi, tránh né hay lắm!

Lúc này Kim Tiểu Sơn phát hiện bên trái trước mặt mỗi hướng một đại đao

vun vút chém đến. Bên phải và sau lưng ba hướng ba đại đao lại không đồng bộ vị bổ đến. Tên mập cười hắc hắc, hai tay cầm đao bổ đến. Thật quá hiển nhiên đó là trận pháp giết người “Bát Đại Khoái”.

Thế là Diêm Vương Thoa xuất thủ. Một thanh âm “vù” có lẫn tiếng trầm giọng của Kim Tiểu Sơn:

– Hãy coi Diêm Vương Thoa!

Năm tiếng kêu răng rắc phát ra thành một tràng liên tiếp chỉ như nghe một tiếng mà thôi. Giống như sao băng liên tiếp trúng mục tiêu. Cả bọn năm người đều trúng phi thoa trên mặt. Ngân thoa xuyên qua đầu nhanh không thể tả, sắc bén xảo diệu vô bì xuyên vào mặt của người khác.

Diêm Vương Thoa vừa trở lại trong tay Kim Tiểu Sơn, bọn lão mập cả năm tên trên mặt đều có một lỗ máu. Máu tươi rịn ra ngoài. Chúng đồng loạt ngã xuống.

Không có người chạy thoát đương nhiên cũng không có người còn sống. Thậm chí ngay cả một tiếng kêu rên cũng không có.

Nhìn năm tên bọn Quan lão mập té nhào chung quanh mình Kim Tiểu Sơn nhìn ngân thoa trên tay mình chưa kịp dính một giọt máu nào. Đương nhiên đó là Diêm Vương Thoa di động quá nhanh, khó có thể tưởng tượng được thì thoa đã chuyển qua vị trí khác.

Thủy Hành Vân đang đứng ở cửa nói:

– Nhóc tiểu tử, đừng đứng chờ dẫn ở đó nữa, mau sắc thuốc cho đại thúc. Uống thuốc xong lão nhân gia còn phải ngủ một giấc nữa.

Kim Tiểu Sơn kinh hoàng lập cập đến bên Thủy Hành Vân nói:

– Đại thúc, tiểu diệt giết người rồi!

Thủy Hành Vân hừ lạnh nói:

– Không ra gì! Giết mấy tên như vậy cũng đáng để mi kinh hoảng khiếp đảm sao tiểu tử! Mi đừng quên cái mi học là để giết người. Mi cho rằng vũ khí của đại thúc chỉ là hư danh trên đời sao?

Kim Tiểu Sơn vội bỏ ngân thoa vào trong bao, lấy thuốc vào nhà sắc nhưng tâm tình khó bình tĩnh lại hỏi:

– Nói như vậy tiểu diệt có thể đi tìm Tọa Sơn Hồ Trương Diệu rồi sao?

Thủy Hành Vân nói:

– Tiểu tử, Diêm Vương Thoa có ba tuyệt chiêu, vừa rồi tại sao mi dùng chiêu thứ ba?

Kim Tiểu Sơn ngẩn người nói:

– Tiểu tử sợ trong vòng vây năm đại đao truy sát chỉ có chiêu Diêm Vương Thoa mới có thể ứng phó được.

Trề miệng, chòm râu trắng rung rung Thủy Hành Vân nói:

– Năm tên vô loại này mi đừng đánh giá chúng quá cao. Mi chỉ cần sử dụng “Dã Long Trảo” cũng đủ dẹp sạch bọn chúng.

o O o

Một bát thuốc nóng bốc hơi nghi ngút bốc đến trước mặt Thủy đại thúc. Thuốc nóng nhưng so lại không nóng ấm bằng Kim Tiểu Sơn đối với Thủy Hành Vân. Chàng thổi chén thuốc cho bớt nóng, đến lúc vừa dùng mới trao chén thuốc cho Thủy Hành Vân.

Thủy Hành Vân tiếp chén thuốc nói:

– Đừng hầu hạ nhiệt tình hơn lửa nữa. Làm vậy có vẻ giả dối.

Kim Tiểu Sơn cười nói:

– Tiểu tử đối với đại thúc chỉ một lòng chí thành và mãi mãi hiếu kính như vậy.

Uống thuốc xong Thủy Hành Vân đưa chén không cho Kim Tiểu Sơn nói:

– Nói đi, trong lòng mi có dự tính gì?

Kim Tiểu Sơn thoáng ngập ngừng nói:

– Sắp ba năm rồi, không biết Tọa Sơn Hồ Trương Diệu bây giờ đang ở đâu?

Cười ha hả Thủy Hành Vân nói:

– Ta nói rồi, trong lòng mi tất có tâm sự, đại thúc sao lại không biết!

Kim Tiểu Sơn nói:

– Đại thù chưa báo, tiểu tử mang nặng trong lòng, ăn ngủ không yên.

Thủy Hành Vân gật đầu nói:

– Đúng vậy! Nếu không mi học một thân bản lãnh để làm gì? Hơn nữa nếu một người dễ dàng quên đi mối thù thì khác gì loài cầm thú.

Kim Tiểu Sơn hoan hỉ nói:

– Tiểu tử có thể tìm Tọa Sơn Hồ Trương Diệu báo thù được rồi!

Thủy Hành Vân trầm tư một lát nói:

– Hài tử, mi đi báo thù còn đại thúc mi an trí ra sao?

Kim Tiểu Sơn vội cười nói:

– Tiểu điệt nhất thiết nghe lời đại thúc.

Vuốt chòm râu cười khan một hồi Thủy Hành Vân nói:

– Hừm! lão nhân gia dần dần phát hiện mi thật hơn một đứa con ruột rất nhiều. Tiểu tử, coi như ta không nhịn lắm người.

Kim Tiểu Sơn vội cười nói:

– Đại thúc sao nói vậy. Diệt nhi không chỗ dựa, đại thúc không chỗ nương. Hai người không chỗ nương tựa kết thân với nhau biến thành tiểu diệt có chỗ dựa, đại thúc có chỗ nương không phải tốt hơn sao?

Chậm rãi vỗ vỗ vào vai Kim Tiểu Sơn Thủy Hành Vân nói:

– Nếu đại thúc nói lão cùng mi đi tìm kẻ thù, tiểu tử mi có cảm thấy lão nhân gia thành của nợ của mi không?

Kim Tiểu Sơn nghiêm mặt nói:

– Đại thúc, đây là lời nói gì? Tiểu tử không phải nói qua sao? Thúc diệt ta cùng nhau chung sống mới có thể có chỗ nương tựa.

Câu nói của Kim Tiểu Sơn khiến Thủy Hành Vân liên tiếp gật đầu nói:

– Xem ra lời nói của mi phát tự lòng thành, là người có lương tâm. Phàm trên đời người có lương tâm nhất định có tiền đồ. Được! Cuộc đời này của đại thúc coi như đi theo tiểu tử mi.

Tối hôm đó sau khi Kim Tiểu Sơn săn sóc Thủy Hành Vân nằm trên giường rồi chàng ngồi bên mép giường nói:

– Đại thúc, vừa rồi tiểu diệt suy nghĩ qua hai ba ngày nữa chúng ta phải lên đường, chỉ vì sức khỏe đại thúc không thể đi đường dài cho nên...

Thủy Hành Vân đột ngột ngồi bật người dậy giận nói:

– Tiểu tử, thì ra mi nói dễ nghe để gạt người. Sức khỏe lão nhân gia không tốt không thể đi đường dài. Mi muốn mượn cớ để bỏ ta lại. Hảo tiểu tử xem ta là người gây phiền lụy cho mi.

Kim Tiểu Sơn vội vã khoát tay nói:

– Đại thúc, đừng hiểu lầm cũng đừng nóng nảy. Đại thúc phải nghe tiểu diệt nói hết rồi nổi giận cũng không muộn.

Thủy Hành Vân giận mắng:

– Nói đến cùng cũng là ném bỏ lão già này.

Kim Tiểu Sơn vội nói:

– Căn bản không có việc này.

Thủy Hành Vân nói:

– Không phải mi nói lão già không thể đi đường dài sao?

Kim Tiểu Sơn cười nói:

– Tiểu diệt còn một câu chưa nói hết.

Thủy Hành Vân nói:

– Được! Mi cứ khua môi múa mép cho khoái mồm đi. Chỉ có một việc tiểu tử

mi phải hiểu rõ, muốn bỏ rơi lão già này, phải tay mà đi đó chỉ là mi đang nằm mộng.

Kim Tiểu Sơn cười nói:

– Tiểu tử hiểu đại thúc tuyệt không thể đi bộ đường dài được. Trước mắt tiểu tử có không ít ngân lượng. Sáng sớm mai tiểu tử đến Trùng Dương trấn xem có con ngựa nào thích hợp mua một con về để đại thúc cưỡi thay chân. Đại thúc cảm thấy thế nào?

Thủy Hành Vân đột nhiên cười ha hả nói:

– Hảo tiểu tử, mi ăn nói ngập ngừng buộc lão nhân gia phải chửi mắng! Ha... Ha...

Kim Tiểu Sơn cũng cười theo nói:

– Đại thúc, oan cho tiểu diệt.

Thủy Hành Vân cơ hồ tinh thần phấn chấn. Lúc này mới chậm rãi ngồi thẳng thân mình nói:

– Kì thực, đại thúc sống ở đây đã quen rồi. Non xanh, xanh đến khiến người ta sảng khoái, nước biếc, biếc đến nổi lão nhân gia muốn nhảy xuống bơi lội. Có thể ở đây an dưỡng tuổi trời trong thiên hạ có được mấy kẻ có thể đạt được. Lại nữa, thường được thưởng thức các món thứ rừng mi săn được. Quả thật cuộc đời vui thú!

Kim Tiểu Sơn vội nói:

– Chỉ cần tiểu tử báo được thù nhất định trở về nơi đây phụng dưỡng lão nhân gia.

Nhè nhẹ lắc đầu Thủy Hành Vân nói:

– E rằng không còn những ngày tháng tốt đẹp đâu.

Kim Tiểu Sơn làm sao hiểu được lời nói của Thủy Hành Vân, chàng còn rằng lão lo lắng quá đáng nên mỉm cười nói:

– Không sao đâu, vừa giết xong Tọa Sơn Hồ Trương Diệu đại thù của tiểu tử cũng đã báo xong, lúc đó thúc diệt chúng ta trở về chân Bắc Đẩu Phong sống qua những ngày bình yên. Như vậy có gì mà khó?

Thủy Hành Vân thở dài nói:

– Đó là vì Diêm Vương Thoa. Tiểu tử mi phải biết vậy.

Kim Tiểu Sơn đưa tay sờ nhẹ vào Diêm Vương Thoa đang giắt bên lưng, mặt thoáng nghi ngờ nhưng chàng không hỏi lại vì lúc này trong lòng chàng đang cảm thấy phấn khởi trước sự ảo diệu của Diêm Vương Thoa, đủ để đối phó với tên Tọa Sơn Hồ Trương Diệu. Nhưng Kim Tiểu Sơn đâu ngờ rằng rồi đây Diêm Vương Thoa sẽ đưa chàng đến cuộc đối đầu hung hiểm hơn nhiều.

Phía trước Thủy Hành Vân đã đạp trên đá núi vượt qua dòng suối còn Kim Tiểu Sơn vẫn lặng lẽ đứng trước hai phần mộ phía sau ngôi nhà tranh. Chàng vuốt ve nắm mộ lẩm bẩm:

– Tiểu Tiểu! Sơn ca đi tìm kẻ thù đây. Tiểu Tiểu có linh thiêng hãy đưa đường dẫn lối cho Sơn ca sớm tìm gặp kẻ thù.

Chàng lại chậm chạp đi vòng quanh hai ngôi mộ rồi mới nghiêng chặt răng quay người đuổi theo Thủy Hành Vân đi xa xa phía trước.

Kim Tiểu Sơn và Thủy Hành Vân hai người cùng đi đến Trùng Dương trấn. Trên đường lại ghé qua khách điểm cũ. Phổ kị vừa nhìn thấy đã ngạc nhiên cười hỏi:

– Lão vẫn còn sống sao?

Cây gậy trên tay Thủy Hành Vân gõ gõ trên đầu tên tiểu nhị mắng:

– Tổ bà mi! Sao mi nói vậy?

Tên phổ kị né mình rất nhanh để tránh, mặt giả đồ nhún nhó cười nói:

– Lão nhân gia đừng nổi giận. Thật ra là có nguyên nhân.

Thủy Hành Vân giận mắng hỏi:

– Tổ bà mi! Nguyên nhân gì?

Phổ kị nhường cho hai người vào trong điểm rồi mới cười nói:

– Chúng ta ở đây không phải có một lão đại phu sao?

Thủy Hành Vân hỏi:

– Có phải tên cầu đại phu có tiền nới xem bệnh không?

Tên phổ kị gật đầu đáp:

– Đúng! Đúng ở Trùng Dương trấn cũng chỉ có một mình lão khám bệnh thôi.

Thủy Hành Vân đã ngồi xuống ghế, cây gậy để dựa vào bàn, lão chậm rãi hỏi:

– Tên cầu đại phu đó đã nói gì?

Phổ kị cười ha hả đột nhiên hấn khom lưng thấp giọng nói với Thủy Hành Vân:

– Ba năm trước lão có nhớ mình bị bệnh nặng, tình cảnh thật khốn cùng ở trong quán tiểu nhân không? Lão đại phu đó xem bệnh cho lão nhân gia đã từng nói với chưởng quầy là lão nhân gia chỉ có thể sống thêm được hai ba tháng vì bệnh lao của lão nhân gia đã nhập vào phế phủ. Ngày nay chẳng những ba tháng mà đã ba năm rồi lão nhân gia vẫn còn sống. Trông ra lại còn mạnh khỏe hơn trước. Chỉ điểm này cũng đủ biết lời đại phu đó không đúng rồi!

Thủy Hành Vân cười khoái trá nói:

– Tiểu quỷ mi có từng gặp qua một người bị bệnh sắp chết mà mỗi ngày ăn một con gà không? Cậu đại phu hần chỉ nói càn. Có thể hần sẽ chết trước nữa đấy. Mi chờ mà xem.

Kim Tiểu Sơn cười nói với phổ kị:

– Đừng ở đây khơi chuyện khiến đại thúc không vui. Mau đi hầm một con gà mái thật mập cho đại thúc, rồi đem cho ta hai cái bánh chiên lớn, một cân thịt trâu xắt mỏng, một thố cơm mềm. Ăn xong bọn ta có việc còn phải lên đường sớm.

Phổ kị vội vã chạy ra sau bếp. Chưởng quầy tay cầm tẩu thuốc mỉm cười bước đến:

– Nhìn thấy tiểu ca mang theo bao hành lý, có lẽ phải đi xa?

Kim Tiểu Sơn ôm quyền nói:

– Đúng là phải đi xa. Hơn nữa còn có một việc muốn phiền chưởng quầy làm giúp.

Kéo chiếc ghế dài ra ngồi xuống chưởng quầy cười nói:

– Việc gì? Tiểu ca có thể nói đi.

Kim Tiểu Sơn nhìn sang Thủy Hành Vân chỉ thấy lão đang nhắm mắt dưỡng thần, chàng mới nói:

– Thế này, thúc điệt bọn ta muốn đi một chuyến xa nhưng đại thúc ta có bệnh trong người khó thể cùng ta đi bộ khắp nơi nên ta muốn nhờ chưởng quầy mua giùm một con ngựa hay lừa gì cũng được, miễn là có thể thay chân cho đại thúc.

Chưởng quầy vừa nghe đã đưa ngón tay cái lên nói với Thủy Hành Vân đang nhắm mắt:

– Đây thực là phúc của lão nhân gia, trên đường thu được một đứa cháu tốt như vậy, còn hơn cả con ruột. Có câu rằng “trong năm sợ ngày thu bị hạn, người sợ tuổi già khổ”, nay lão được đứa cháu hiếu kính, lão có phúc quá rồi.

Thủy Hành Vân nghe mấy lời đó trong lòng cảm thấy thật khoan khoái nhưng lão vẫn im lặng nhắm mắt dưỡng thần.

Kim Tiểu Sơn vội nói với chưởng quầy:

– Đại thúc là người không thích nhiều lời. Chưởng quầy mau hỏi thăm giùm xem ở Trùng Dương trấn có súc vật bán không?

Chưởng quầy đứng dậy nói:

– Được rồi! Ta sẽ đi hỏi giùm cho tiểu ca. Nhưng Trùng Dương trấn không lớn lại không có trại bán lừa ngựa. Chỉ có vài người nuôi súc vật nhưng không biết họ có chịu bán không.

Kim Tiểu Sơn ôm quyền nói:

– Vậy làm phiên chưởng quầy rồi.

Chưởng quầy ra khỏi khách điểm không lâu thì từ phía sau phổ kị hai tay bưng một tô canh to, khói bốc lên ngùn ngụt, cẩn thận đưa đến trước mặt Thủy Hành Vân cười nói:

– Đây là con gà mái mập của lão nhân gia. Người trong bếp nghe nói lão nhân gia dùng nên đặc biệt thêm vào năm cái nấm hương to. Đừng nói lão ăn ngay cả tiểu nhân ngửi thấy mùi cũng đã cảm thấy khoan khoái cả người.

Nấm hương gà béo trong bát canh đã sớm hấp dẫn Thủy Hành Vân. Lão cười ha hả đưa bàn tay khô gầy bưng bát lên, trước tiên húp mấy ngụm nước canh rồi gật gật đầu nói:

– Ngon! Ngon!

Thức diệt hai người đang cầm cúi thưởng thức món ăn ngon ngoài điểm đã vang lên tiếng bước chân thình thịch. Chưởng quầy đã bước vào trong điểm đến bên Kim Tiểu Sơn mỉm cười nói:

– Lão đã hỏi khắp nơi nhưng những người nuôi lừa ngựa nếu không kéo xe thì cũng để cày bừa, chỉ tìm được một con lừa nhỏ này thôi. Tiểu ca xem có vừa ý không?

Kim Tiểu Sơn nhìn ra ngoài cửa điểm đã nghe Thủy Hành Vân nói:

– Có lừa nhỏ cũng được, còn hơn đi bộ.

Kim Tiểu Sơn nghe lời đứng dậy bước ra khỏi cửa thì thấy con lừa nhỏ toàn thân một màu lông chuột, giữa hai mắt có một đốm trắng, hai lỗ tai dựng đứng xem ra rất khỏe mạnh. Có một hán tử trẻ tuổi đang giữ con lừa đó. Chưởng quầy trả giá giúp cuối cùng mới bán với giá ba mươi lượng bạc.

Đi đến cạnh bàn Kim Tiểu Sơn nói với Thủy Hành Vân:

– Tạm thời đại thúc cưỡi con lừa nhỏ này vài ngày, chờ khi đến đại trấn có trại bán ngựa lúc đó tiểu diệt sẽ mua một con ngựa tốt để đại thúc cỡi.

Thủy Hành Vân khoát tay nói:

– Không cần quá lo cho đại thúc. Con lừa nhỏ này cưỡi cũng không tồi. Cước bộ của lừa bền bỉ, khi đi hay chạy cũng không qua lắc lư. Chỉ có tiểu tử mi nên phải cưỡi ngựa.

Kim Tiểu Sơn cười ha hả nói:

– Đại thúc đừng quên cước bộ của tiểu diệt là đệ nhất cao nhân.

Gấp một tấm mền cũ lót trên lưng lừa, Thủy Hành Vân ngồi trên đó. Bốn vó lừa bịt sắt gõ cồm cộp trên mặt đường, thân hình lão lắc lư nhịp nhàng. Lão cảm thấy như đang ngồi trên võng đung đưa, mắt muốn nhắm nghiền để ngủ, miệng lão nở nụ cười vui vẻ. Con đường trải dài phía trước.

Kim Tiểu Sơn vác bao hành lý đi bên cạnh, cước bộ rất nhanh. Thỉnh thoảng

chàng đưa mắt nhìn Thủy đại thúc đang ngồi trên lưng lừa gương mặt đầy hoan hỉ, nhìn giống như đang đi du lãm chứ không phải đang vội vàng tìm kiếm kẻ thù Tọa Sơn Hồ Trương Diệu, đi xé xác hấn ra mà báo hận.

Đường đi dần về phái sơn đạo, lại nhìn thấy xa xa khoảng rừng tùng tối đen. Lập tức Kim Tiểu Sơn chỉ về phía xa đó nói:

– Đại thúc nhìn xem, tiểu diệt đã gặp bọn Trương Diệu trong đám rừng tùng trước mặt đó. Đã ba năm rồi không hiểu có còn tên nào ở đó làm ăn không?

Ngay cả mi mắt cũng không mở Thủy Hành Vân lạnh đạm nói:

– Trương Diệu là hạng người gì mà khiến mi phải nhắc đến?

Kim Tiểu Sơn nói:

– Đại thúc ơi! Đừng có xem thường tên Tọa Sơn Hồ Trương Diệu đó, trước kia chỉ không quá một chiêu hấn đã đá tiểu diệt lăn xuống đầm nước dưới chân vách đá rồi.

Thủy Hành Vân cười lạnh lẽo nói:

– Đồ ngốc. Đó là chuyện ba năm về trước, so sánh với bây giờ là một trời một vực. Nếu lúc này tên Trương Diệu muốn chạm đến một sợi tóc của mi e rằng lão sư tổ của nó cũng không làm được.

Kim Tiểu Sơn ngập ngừng nói:

– Cảnh xưa đã ở trước mặt, dấu sao tiểu diệt cũng có chút khiếp sợ.

Thủy Hành Vân nói:

– Người luyện võ cần phải bình tĩnh. Một khi chạm mặt không thể có lòng khiếp sợ, vì đó là việc đại cấm kị khi đối địch.

Kim Tiểu Sơn ưỡn ngực bước đi trở nên hùng mạnh cười nói:

– Đại thúc giáo huấn đúng lắm. Tiểu diệt đã bình tĩnh rồi.

Thủy Hành Vân cười ha hả nói:

– Được rồi! đại thúc nói với mi lần nữa. Kẻ nào tay cầm Diêm Vương Thoa kẻ đó chính là đệ nhất thiên hạ.

Đây có lẽ là Thủy Hành Vân muốn củng cố niềm tin cho Kim Tiểu Sơn nhưng đây cũng là sự thật. Vì Thủy Hành Vân vốn là thủ lĩnh của nhân vật giang hồ, danh tiếng lẫy lừng của lão Kim Tiểu Sơn không biết mà Thủy Hành Vân cũng không nói qua với chàng.

Hai người cứ một mực đi thẳng đến khu rừng đen tối phía trước. Gió thổi mạnh khiến rừng tùng xào xạc không ngừng.

Trên lưng lừa Thủy Hành Vân đột nhiên mở tròn đôi mắt nói:

– Tiểu tử! Mi phải đề phòng. Trong rừng có người ẩn nấp.

Kim Tiểu Sơn cười nhạt nói:

– Tiểu diệt đã sớm nghe thấy mà không chỉ có năm ba người.

Nên biết ba năm trở lại đây Kim Tiểu Sơn theo Thủy Hành Vân khổ luyện thánh giác, đã nhanh nhạy hơn nhiều. Lúc này Thủy Hành Vân cười nói:

– Thế thì để xem bản lĩnh của mi.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Đại thúc! Bọn họ không đến thì ta không giết. Tốt nhất khi gặp mặt thì tên Tọa Sơn Hồ cũng xuất hiện để tránh tốn thời gian chúng ta phải đi chân trời góc biển tìm kiếm hấn.

Ngừng một lát chàng lại nói:

– Chỉ cần giết được tên Tọa Sơn Hồ sau đó chúng ta sẽ trở về nhà dưới chân Bắc Đẩu Phong, lúc đó sẽ chẳng có ai đến khuấy rối bọn ta. Đại thúc nghĩ sao?

Thủy Hành Vân lắc đầu nói:

– Việc theo ý người thật quá xa vời. Hay nhất là tiểu tử mi hãy chuẩn bị để đối phó với đám thổ phỉ trong đám rừng kia.

Lẫn trong thanh âm của Thủy Hành Vân là một tiếng còi xé tai vang lên. Thoáng chốc tử khắp bốn phương tám hướng xông ra mười mấy hán tử khỏe mạnh, toàn mặc khố đen, đầu bịt khăn đen.

Kim Tiểu Sơn vỗ yên con lừa nhỏ rồi nhìn đám tráng hán tay cầm quỹ đầu đao vây quanh hỏi:

– Các vị muốn gì?

Chỉ thấy trước mặt là một tên cao lớn miệng rộng cười hô hố nói:

– Tiểu tử ngốc! Mi giả dạng hồ đồ với lão gia à?

Một tên thấp mập đứng bên cạnh lão chen lời nói:

– Trúng thối! Mi cho rằng bọn đại gia vây mi lại là muốn xem đồ cổ sao?

Kim Tiểu Sơn nhìn Thủy Hành Vân hỏi:

– Đại thúc có biết bọn chúng làm gì không?

Thủy Hành Vân cười ha hả ngáp một cái rồi dài rồi nói:

– Theo lão nhân gia thấy đại khái là nằm ngoài ba trăm sáu mươi lăm nghề.

Kim Tiểu Sơn cũng cười tiếp lời:

– Còn nghề gì ngoài ba trăm sáu mươi lăm nghề?

Thủy Hành Vân nói:

– Đương nhiên đó là một nghề không vào nghề rồi.

Cười khan một tiếng tên miệng rộng chỉ vào hai người nói:

– Hay cho hai con chó hoang không biết sống chết, đã đứng trước bọn đại gia mà còn dám khua môi múa mép đùa cợt. Chờ xem bọn đại gia thu thập lũ mi.

Kim Tiểu Sơn khoát tay nói:

– Hãy khoan! Các vị nhất thiết không nên động thủ.

Tên lùn mập cười hỏi:

– Mi đã sợ rồi sao?

Kim Tiểu Sơn lắc đầu đáp:

– Vậy thì không phải. Bọn ta chỉ muốn tìm thủ lĩnh của các vị.

Tên miệng rộng ngạc nhiên hỏi:

– Mi biết thủ lĩnh của bọn ta?

Tên lùn mập cũng vội hỏi tiếp:

– Mi biết thủ lĩnh của bọn ta tên gì không?

Không cần suy nghĩ Kim Tiểu Sơn đáp:

– Tọa Sơn Hồ Trương Diệu!

Tên miệng rộng lớn tiếng mắng:

– Tổ bà mi!

o O o